



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. R.**
zastoupen Mgr. Lucií Wolfovou, advokátkou
sídlem Maříkova 1899/1, 621 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, 500 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. ledna 2025, č. j. KUKHK-37493/DS/2024/Kj,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. ledna 2025, č. j. KUKHK-37493/DS/2024/Kj, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 13 140 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. KUKHK-37493/DS/2024/Kj (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Broumov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 10. 2024, č. j. PDMUBR 33885/2024, sp. zn. MUBR 37592/2023 DOP/37 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Tomuto rozhodnutí předcházelo v pořadí první rozhodnutí o přestupku č. j. PDMUBR 20718/2024, sp. zn. MUBR 37592/2023 DOP/29 správního orgánu I. stupně ze dne 26. června 2024. Proti tomuto prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce řádně a včas dne 10. 7. 2024 blanketní odvolání prostřednictvím svého tehdejšího obecného zmocněnce, které doplnil podáním ze dne 30. 7. 2024. Odvolací správní orgán vydal dne 11. 9. 2024 v pořadí první rozhodnutí o odvolání č. j. KUKHK-125390/DS/2024/Kj, kterým rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že se první rozhodnutí o přestupku ze dne 26. 6. 2024 zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a současně uložil správnímu orgánu I. stupně provést řádné dokazování, vypořádat se s žalobcem předloženým znaleckým posudkem a námitkami uvedenými v odvolání, následně měl správní orgán I. stupně ve věci znovu rozhodnout a své rozhodnutí náležitě zdůvodnit.

2. Prvostupňovým rozhodnutím (tedy v pořadí druhým rozhodnutím správního orgánu I. stupně) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 6. 2023 v 13:03 hodin, v obci Hejtmánkovice, na silnici II. třídy č. 303, v km 28,74 směr Náchod u benzinové čerpací stanice EuroOil způsobil dopravní nehodu. K dopravní nehodě došlo tak, že žalobce řídil osobní vozidlo MAZDA MX5, registrační značky xx, přičemž odbočil vlevo k benzinové čerpací stanici EuroOil v okamžiku, kdy jej s osobním automobilem zn. BMW 530D, registrační značky xx, předjížděl řidič M. M.. V levém jízdním pruhu došlo ke střetu přední pravé části vozidla BMW s levým bokem vozidla Mazda, které bylo odsunuto do pravého silničního příkopu. Poškozené vozidlo BMW zastavilo u levé krajnice (ve směru jízdy). Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na vozidlech. Spolujedoucí z vozidla BMW byla vozidlem RZP převezena do Nemocnice Náchod na vyšetření a následně byla jako nezraněná propuštěna. Provedená dechová zkouška u řidičů na místě byla s negativním výsledkem. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla ohledáním zjištěna ani uplatněna. Tímto jednáním tak měl žalobce porušit ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení z důvodu porušení zásady legality, jelikož žalovaný zcela pominul při hodnocení důkazů ty důkazy, které předložil žalobce a svědčí ve prospěch jím předestřené skutkové verze. Při hodnocení důkazů dospěl žalovaný ke zcela opačnému závěru.
4. Dále sdělil, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, neboť v průběhu dokazování rezignoval na zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správními orgány tvrzená skutková verze postrádá oporu v realitě, je nelogická a vnitřně rozporná, není podložena relevantními důkazy. Přestupek, který je žalobci kladen za vinu, předpokládá zavinění, které však žalobci nebylo ve správním řízení prokázáno. Žalobce odmítá vinu za údajný přestupek, který měl spáchat porušením ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a trvá na tom, že se tento skutek vůbec nestal.

5. Žalobce dále přestřel svou verzi událostí. Uvedl, že jel se svým vozidlem Mazda z obce Broumov po silnici 302 a následně 303 směrem na Polici nad Metují. Měl v úmyslu jet do České Skalice a před cestou načerpat pohonné hmoty u benzinové čerpací stanice EuroOil. V úrovni mostku u odbočky na Hejtmánkovice zaregistroval ve zpětném zrcátku, že jej vyšší rychlostí dojelo vozidlo Audi černé barvy. Vozidlo Audi nedodržovalo předepsaný odstup od žalobcova vozidla a zároveň jelo těsně při středové čáře, žalobce z tohoto chování řidiče vozidla Audi usoudil, že se jej chystá předjíždět. Vzhledem k tomu, že žalobce hodlal odbočovat vlevo na benzinovou čerpací stanici, začal zpomalovat a signalizovat levým blinkrem, a to už na úrovni areálu Lutoma s.r.o. Při tom kontroloval situaci zejména za jeho vozidlem, věnoval pozornost vozidlu Audi, aby při odbočování nedošlo ke střetu, pokud by řidič vozidla Audi zahájil předjížděcí manévř navzdory včasné signalizaci žalobcova vozidla. Žalobce zaregistroval, že vozidlo Audi dojelo jiné vozidlo stříbrné barvy, toto vozidlo bylo zařazené za vozidlo Audi, nijak nevybočovalo z pravého jízdního pruhu, nejelo při středové čáře jako vozidlo Audi. Když žalobce přibrzdňoval před provedením samotného odbočovacího manévru, zkontroloval nejprve vozidlo Audi ve zpětném zrcátku, zda se jej nechystá předjet. Řidič vozidla Audi se od středové čáry vrátil zpět do středu pravého jízdního pruhu a přibrzdil za žalobcovou Mazdou, nechystal se jej předjíždět a zjevně čekal, až žalobce provede odbočení vlevo. Žalobce tedy zkontroloval situaci v protisměru, kde nejelo žádné vozidlo. Následně zkontroloval situaci ve zpětném zrcátku a v levém bočním zrcátku, zda jej nepředjíždí jiné vozidlo. Těsně před započatím změny směru jízdy doleva k benzinové čerpací stanici za ním v levém jízdním pruhu nepředjíždělo žádné vozidlo. Následně kontroloval situaci v protisměru a situaci v místě, kam odbočoval, poté vyjel z pravého jízdního pruhu. V tom okamžiku do jeho vozidla ve velké rychlosti narazilo stříbrné vozidlo, které bylo předtím zařazeno za vozidlo Audi. Žalobce ztratil v důsledku silného nárazu do levé přední části kontrolu nad vozidlem Mazda, které se otočilo o 180 stupňů a skončilo v pravém příkopu. Předjíždějící vozidlo BMW skončilo v levém jízdním pruhu až za benzinovou čerpací stanicí. Okamžik nárazu je zaznamenán na videozáznamu z benzinové čerpací stanice.
6. Uvedl, že žalovaný nepostupoval správně, když se nezabýval tvrzeními a důkazy, které ke své obraně předložil. Trvá na tom, že neporušil žádnou z povinností, kterou mu ukládá § 21 zákona o silničním provozu. V souladu s odst. 3 větou druhou se zařadil co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy. V souladu s odst. 5 dal přednost v jízdě protijedoucím a protijdoucím účastníkům provozu na pozemních komunikacích. A hlavně, v souladu s odst. 1 dal ve velkém předstihu znamení o změně směru jízdy, neohrozil řidiče jedoucí za ním a dbal zvýšené opatrnosti. Začal signalizovat odbočení vlevo k benzinové čerpací stanici a začal zpomalovat s předstihem, neboť si byl vědom vozidla Audi za ním věnoval mu pozornost, neboť jelo těsně za jeho vozidlem při středové čáře, takže předpokládal, že řidič vozidla Audi má v úmyslu jej předjíždět. Před samotným odbočovacím manévrem zkontroloval zpětné zrcátko, levé boční zrcátko, levé boční okýnko, protisměr i místo, na které odbočoval, přičemž mezi těmito pohledy jeho pozornost v krátkých intervalech přeskakovala v souladu s požadavkem zvýšené opatrnosti. Trvá na tom, že v okamžiku změny směru pohybu doleva z pravého jízdního pruhu nepředjíždělo v levém jízdním pruhu žádné vozidlo. Žalobce také trvá na tom, že vozidlo BMW v okamžiku bezprostředně před dopravní nehodou jelo rychlostí okolo 100 km/h, o čemž svědčí i videozáznam z benzinové čerpací stanice. Reakční doba na změnu situace, kdy vozidlo BMW předjíždí rychlostí 100 km/h v okamžiku, kdy on zahájil změnu směru jízdy doleva, je v tomto případě velmi krátká, zhruba 1s. Tedy byla méně než

poloviční oproti judikaturou ustálené reakční době běžného řidiče v délce 2 - 3s. Pokud by tyto povinnosti řidič vozidla BMW neporušil, k dopravní nehodě by bez pochybností vůbec nedošlo. Učinil-li žalobce před zahájením odbočování nezbytné kroky se zvýšenou opatrností, zejména vyslal řidičům za sebou dostatek signálů o svém úmyslu, nelze mu klást za vinu, že nepředpokládal jízdu řidiče vozidla BMW porušujícího celou řadu pravidel silničního provozu hrubým způsobem. Potřebná míra opatrnosti se totiž vyžadovala i po řidiči vozidla BMW. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik. Pozornost mezi sledováním vozovky v protisměru jízdy a ve směru jízdy přeskakuje zhruba ve frekvenci jedné či dvou sekund, přičemž přirozeně odbočující řidič věnuje pozornost především protisměru. Správní orgány však ve správním řízení nijak nezjišťovaly, zda žalobce mohl pohledem do zpětného levého zrcátka zjistit, jestli jej předjíždí vozidlo BMW, ani jaký čas měl na reakci na tuto změnu situace v provozu.

7. Žalobce navíc dodal, že předložil správnímu orgánu I. stupně k důkazu Analýzu průběhu dopravní nehody, kterou zpracoval na základě videozáznamu z benzinové čerpací stanice, a to dne 12. 1. 2024. V Analýze podrobně rozebral rychlost vozidla BMW a vozidla Mazda a dospěl k závěru, že podle síly odražení Mazdy, dráhy vozidla BMW po střetu, místa jeho zastavení (až za benzinovou čerpací stanicí) a rozsahu poškození obou vozidel není správná domněnka správního orgánu I. stupně a dopravní policie, že rychlost vozidla BMW byla blízká 50 km/h. Musela být vyšší, a to okolo 100 km/h. Situaci popsal i ze svého řidičského pohledu z Mazdy, do Analýzy uvedl záběry z jeho palubní kamery. Přestože tedy vznikla už na samém počátku řízení pochybnost o tom, zda viníkem dopravní nehody by měl být žalobce, nevzaly správní orgány tuto žalobcovu Analýzu vůbec v potaz a s jím uváděnými argumenty se po celou dobu řízení nijak nevypořádaly, přestože jsou relevantní a odpovídají skutkové verzi jím uváděné. Žalobce v celém rozsahu odkázal na obsah této Analýzy, kterou přiložil k důkazu.
8. Dále sdělil, že vzhledem k odmítavému postoji správního orgánu I. stupně už na prvním ústním jednání dne 12. 1. 2024 navrhl, aby byl zpracován znalecký posudek, kterým bude postaveno najisto, jakou rychlostí jelo vozidlo BMW a jaký reakční čas měl žalobce na to, aby střetu vozidel zabránil, či zda měl vůbec reálnou možnost střetu zabránit. Na to mu byla správním orgánem I. stupně poskytnuta lhůta, ve které předložil Znalecký posudek Ing. Jiřího Formana, znalce v oboru Doprava, odvětví Silniční doprava se specializací technické posudky o příčinách silničních nehod. Znalec provedl velmi podrobnou technickou analýzu nehodového děje a na základě ní dospěl mimo jiné k těmto závěrům: Ani jeden z řidičů nemohl střetu zabránit, neboť řidič Mazdy nemohl vidět předjíždění vozidla BMW a řidič vozidla BMW jel příliš vysokou rychlostí, aby mohl zareagovat. Řidič BMW mohl střetu zabránit tím, že by zůstal v koloně vozidel, která se v tu dobu pohybovala rychlostí asi 50 km/h. Z videozáznamu z benzinové čerpací stanice je na první pohled vidět velký rozdíl rychlostí mezi vozidlem Mazda a BMW. Z technického hlediska je příčina vzniku dopravní nehody ve způsobu jízdy řidiče vozidla BMW. Rychlost vozidla BMW a způsob jízdy (zrychlení) měly vliv na průběh dopravní nehody. Z provedené analýzy nehodového děje je patrné, že řidič vozidla Mazda při kontrole situace za vozidlem v levém zpětném zrcátku nemohl rozpoznat rychlost vozidla BMW a úmysl předjíždění kolony vozidel. V době kontroly jízdní situace jelo za vozidlem Mazda vozidlo Audi v pravém jízdním pruhu a vozidlo BMW se nacházelo za vozidlem Audi a bylo na úrovni středové čáry, popřípadě (v dolním časovém intervalu kontroly situace za vozidlem) najíždělo do protisměrného jízdního pruhu. Řidič vozidla Mazda neměl možnost zabránit

střetu vozidel (upustit od odbočování a odbočit k benzinové čerpací stanici až po projetí vozidla BMW). Správní orgány sice v napadených rozhodnutích uvádějí, že žalobce Znalecký posudek předložil, ale reagují na něj pouhým vágním a ničím nepodloženým tvrzením, že jeho závěry jsou rozporné, bez bližšího zdůvodnění. Správními orgány nebyl zajištěn jiný znalecký posudek v oboru Doprava, který by potvrdil či vyvrátil závěry Znaleckého posudku předloženého žalobcem. Žalobce je toho názoru, že ani s tímto důkazem se správní orgány za celou dobu řízení nijak relevantně nevypořádaly.

9. Žalobce dále uvedl, že řidič vozidla BMW uvedl účelově nepravdivou výpověď, když sdělil, že kolonu předjížděl rychlostí 50 km/h. I pro průměrného řidiče je pouhým okem seznatelné z videozáznamu z benzinové čerpací stanice, že vozidlo BMW jede výrazně rychleji než 50 km/h. Tvrzení o 50 km/h rychlosti BMW je také vyvráceno Znaleckým posudkem, neboť znalec zjistil, že kolona samotná v tu chvíli jela rychlostí asi 50 km/h, takže předjíždění rychlostí 50 km/h je fyzikálně nemožné.
10. Žalobce ke svědecké výpovědi poznamenal, že řidič vozidla Audi (v procesním postavení svědka, kamarád řidiče vozidla BMW, s nímž se v okamžicích před dopravní nehodou „naháněli“) účelově změnil svou výpověď.
11. Dle žalobce se správní orgány vůbec nevypořádaly s žádným ze shora uvedených tvrzení a důkazů svědčících pro něj, neprovedly jimi dokazování a omezily se na pouhé konstatování o tom, že byly žalobcem předloženy. Při rozhodování porušily zásadu materiální pravdy, tzn. rezignovaly na úplné zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce má též za to, že tímto nesprávným postupem správní orgány porušily princip nestrannosti, čímž zasáhly do jeho ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces.
12. K provedeným důkazům žalobce uvedl, že je správní orgány nesprávně vyhodnotily, odkázal na nesprávné vyhodnocení videozáznamu z benzinové čerpací stanice, žalobcovy výpovědi a stanoviska státního zástupce.
13. Žalobce dále namítl, že správní řízení bylo vedeno v rozporu s principy dobré správy. Tvrdí, že kromě nezákonnosti je celé správní řízení od počátku stíženo svévolí správních orgánů (zejména tedy správního orgánu I. stupně), účelovostí a liknavostí jejich postupu a rozhodování. Žalobce má za to, že osoby, které tuto věc rozhodovaly či dávaly svá stanoviska, nejsou nepodjaté a nerozhodují nestranně.
14. Závěrem žalobce navrhl, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

15. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se věci dle svého přesvědčení podrobně zabýval.
16. K žalobním bodům uvedl, že se zabýval tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem. V rámci provedeného dokazování dne 21. 10. 2024 správní orgán I. stupně sdělil žalobci důvody, které ho vedly k tomu, že k předloženému znaleckému posudku přihlédl pouze v omezené míře. Správní orgán I. stupně podrobně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí i další důkazy předložené žalobcem, tj. videozáznam a znalecký posudek žalobce. Žalovaný podotkl, že v řízení nebyla vznesena námitka podjatosti. Správní orgány rozhodovaly v

souladu se zákonem. V rozhodnutí byl náležitě popsán průběh nehodového děje i jeho příčiny a správní orgány odůvodnily svá rozhodnutí.

17. Jako hlavní a nezpochybnitelný důkaz byl vyhodnocen videozáznam z kamery umístěné na benzinové čerpací stanici, která snímá i část pozemní komunikace, kde došlo k dopravní nehodě. Byl vyhodnocen zhruba tři sekundy trvající záznam (čas 13:03:10 až 13:03:13), kde je zaznamenán střet uvedených vozidel. Velice důležitou okolností pro vznik dopravní nehody byla skutečnost, která je zakotvena v § 21 zákona o silničním provozu, a to, zda žalobce při odbočování neohrozil řidiče jedoucí za ním, zejména tím, že odbočoval, ačkoli byl již sám předjížděn. Na prvním snímku záznamu jede vozidlo Mazda v pravém jízdním pruhu, rovnoběžně se středovou podélnou čarou přerušovanou. V okamžiku, kdy se v záběru objeví přední část vozidla BMW, započiná vozidlo MAZDA odbočovat vlevo a vyjíždí za středovou čáru. Na několika dalších snímcích je již vidět celé vozidlo BMW, které jede rovnoběžně s vyznačeným okrajem vozovky. Vozidlo BMW muselo být najeté v levém jízdním pruhu již dříve, neboť zároveň předjíždělo vozidlo Audi. Z uvedené části videozáznamu je bezpochybně prokázáno, že vozidlo BMW předjíždělo a pokud by se žalobce v okamžiku zahájení odbočení podíval do zpětného zrcátka, musel by tuto skutečnost vidět.
18. Správní orgán I. stupně shledal spornou část znaleckého posudku v posouzení, zda žalobce mohl ve zpětném zrcátku vidět, v okamžiku odbočení, že je již předjížděn. Správní orgán I. stupně uvedl, že z videozáznamu je toto jednoznačně prokázáno, neboť vozidlo BMW je po celý záznam najeto v levém jízdním pruhu a jede rovnoběžně s vyznačeným levým okrajem vozovky. Řidič vozidla Audi, které jelo za vozidlem žalobce, uvedl, že za sebou ve zpětném zrcátku viděl, jak ho vozidlo BMW předjíždí a zároveň vnímal možnou kolizní situaci s vozidlem Mazda jedoucím před ním, což správní orgán I. stupně shledal jako podpůrný důkaz.
19. Žalovaný má za to, že ke správnímu řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
20. Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval ještě žalobce replikou ze dne 15. 5. 2025. v podstatě v ní zopakoval a shrnul svoje výhrady k činnosti a závěrům správních orgánů v přezkoumávaném správním řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem žalobce souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
22. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně vydal dne 30. 11. 2023 příkaz č. j. PDMUBR 40147/2023, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dne 8. 12. 2023 podal

- žalobce proti příkazu odpor, proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 3. 1. 2024. Dne 12. 1. 2024 podal žalobce vysvětlení, v průběhu kterého předložil na 16 stranách analýzu nehodového děje. Trval na tom, že nehodu nezavinil. Žalobce nechal vypracovat znalecký posudek č. 1569-10/24 ze dne 20. 3. 2024, ze kterého vyplývá, že nemohl dopravní nehodě zabránit.
23. Následně dne 26. 6. 2024 vydal správní orgán I. stupně první rozhodnutí č. j. PDMUBR 20718/2024, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku tak, jak je uvedeno shora v části I. odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně výrokem II. uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Výrokem III. uložil žalobci povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. O něm rozhodl žalovaný dne 11. 9. 2024 rozhodnutím č. j. KUKHK-125390/DS/2024/Kj tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu projednání. Dne 24. 10. 2024 rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. PDMUBR 33885/2024, přičemž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku tak, jak je uvedeno shora v části I. odůvodnění tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 13. 1. 2025, č. j. KUKHK-37493/DS/2024/Kj, kterým zamítl odvolání žalobce.
24. Součástí správního spisu je rovněž výpis z evidenční karty řidiče, videozáznam z vozidla žalobce Mazda z doby dopravní nehody, fotodokumentace zpochybňující možnost předjíždění v místě dopravní nehody a videozáznam z benzinové čerpací stanice.
25. V předmětné věci je především sporné, zda žalobce svým jednáním porušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. zda při odbočování na křižovatce nedbal zvýšené opatrnosti, když nezkontroloval, zda není předjížděn. Žalobní argumentace je vystavěna především na třech hlavních žalobních bodech, dle kterých se žalovaný nezabýval tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem, dále nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a správní řízení vedl v rozporu s principy dobré správy. Krajský soud proto posoudil, zda správní orgány shromáždily dostatečné podklady pro rozhodnutí a správně vyhodnotily provedené důkazy, a dospěl k závěru, že závěry v napadeném rozhodnutí nejsou dostatečně důkazně podloženy a odůvodněny.
26. Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.“* Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že se po řidiči požaduje současné splnění několika povinností. Řidič je povinen před samotným odbočením dát znamení o změně směru jízdy (povinnost první), současně při samotném manévru odbočování musí dbát zvýšené opatrnosti (povinnost druhá) a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucí řidiče (povinnost třetí).
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, čj. 2 As 66/2016-62, v této souvislosti uvedl, že *„manévr odbočení vlevo na křižovatce je složitým úkolem, který klade na odbočujícího řidiče zvýšené nároky. Kromě znamení o změně směru jízdy musí řidič dbát zvýšené opatrnosti a nesmí ohrozit ostatní řidiče. Tato povinnost v sobě zahrnuje několik úkonů. Předně se řidič musí přesvědčit o protijedoucích vozidlech, aby se vyvaroval případné čelní srážky. Dále má řidič přiměřeně upravit svou rychlost, aby mohl bezpečně odbočit, jak učinila i stěžovatelka, což v sobě zahrnuje nutnost kontroly vozidel bezprostředně jedoucích za odbočujícím řidičem. Poslední povinností je povinnost kontroly levého jízdního pruhu, aby se*

řidič ujistil, že není nikým předjížděn. K provedení těchto povinností je objektivně vyžadován určitý minimální čas. Správní orgány i soudy tak musí v konkrétních případech posuzovat, zdali ke splnění všech těchto úkonů má řidič z objektivních důvodů dostatek času. [...] Pokud tedy za odbočujícím vozidlem zahájí jiné vozidlo předjížděcí manévr, lze dovodit, že při tak složitém úkonu, jakým je odbočování vlevo, nelze po odbočujícím řidiči spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud by měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik, ve kterém by sice měl teoretickou možnost předjíždějící vozidlo zpozorovat, avšak v praxi by to mohl být zrovna ten časový úsek, v němž sleduje situaci v protisměru. Správní orgány i soudy jsou proto povinny pečlivě zkoumat a objasnit, po jak dlouhou dobu měl odbočující řidič možnost předjíždějící vozidlo spatřit, a na tomto podkladě rozhodnout, zdali se jednalo o dostatečně dlouhý čas, po který mohl řidič adekvátním způsobem zareagovat. “

28. Z uvedeného lze dovodit mimořádný význam časového průběhu nehody, či přesněji časového úseku, během něhož se řidič (obviněný z přestupku) rozhoduje a zjišťuje, zda může provést odbočovací manévr. Podstatné je, že i když řidič vozidla při odbočování splní svoje shora popsané povinnosti, musí se přesto před zahájením vybočení vlevo přesvědčit, zda jej někdo (byť protiprávně) nepředjíždí. Rozhodující přitom je, zda takový řidič mohl v konkrétním případě pohledem do zpětného zrcátka zjistit, že jej již předjíždí jiné vozidlo. Stěžejní otázkou je tak posouzení reakční doby řidiče.
29. Ze správního spisu soud zjistil, že již správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, přičemž žalovaný tuto skutečnost nijak nenapravil. Většina odůvodnění napadeného rozhodnutí je vedena ve zcela obecné rovině, navíc žalovaný převzal pasáže z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Na odvolací námitky žalovaný reagoval na str. 9-11 napadeného rozhodnutí, ale velmi nedostatečně a nekonkrétně, znovu převážně formou obecných floskulí či opakováním prvoinstančních závěrů.
30. Krajský soud vytyká správním orgánům, že v podstatě zcela pominuly důkazy předložené žalobcem. Předně se vlastně vůbec nezabývaly obsahem znaleckého posudku, který si žalobce nechal vypracovat. Toliko ve velmi obecné rovině označily jeho závěry za rozporné a více se jeho obsahu nevěnovaly. V čem konkrétně tvrzená rozpornost závěrů znaleckého posudku spočívá, však není zcela zřejmé. Zcela opominut pak zůstal stěžejní závěr posudku, tedy že žalobce nemohl dopravní nehodě zabránit, přičemž totéž platí i pro řidiče vozidla BMW, ten však mohl nehodě zabránit jiným způsobem jízdy.
31. Nedostatečně také odůvodnily, proč si případně nenechaly vypracovat vlastní znalecký posudek k zodpovězení relevantních otázek pro posouzení věci, pokud se domnívaly, že obsah znaleckého posudku je ovlivněn tím, že si jej nechal vypracovat žalobce (byť výslovně takovou výtku ve vztahu ke znaleckému posudku nevznesly). Nadbytečnost takového znaleckého posudku rozhodně nelze odůvodnit tím, že oprávněná úřední osoba prošla certifikovaným školením v oblasti nehod s předjížděním, to statut soudního znalce nenahrazuje. Lze tak shrnout, že se správní orgány nevypořádaly dostatečným způsobem s argumenty žalobce zejména v kombinaci s obsahem znaleckého posudku.
32. Rovněž soudu není jasné, proč správní orgány v rámci zjišťování skutkového stavu věci neprovedly důkaz videozáznamem z žalobcova vozidla Mazda, který je opatřen i zvukem, proto z něj má být dle žalobce patrné, že dostatečně včas signalizoval chystanou změnu směru jízdy. Dle soudu se jedná o důležitý důkaz, který může k objasnění věci významným způsobem přispět.

33. Za významné pochybení správních orgánů pak považuje soud také fakt, že způsob jízdy a případná porušení dopravních předpisů ze strany řidiče vozidla BMW zcela pominuly a nijak se tedy nezabývaly jeho případným (spolu)zaviněním posuzované dopravní nehody.
34. Správní orgány se též nezabývaly rozpory ve výpovědích svědků. Přitom řidič vozidla Audi svou výpověď dosti významně změnil, což namítal žalobce již v průběhu správního řízení, avšak správní orgány se tomuto nijak nevěnovaly.
35. Rovněž videozáznam z benzinové čerpací stanice vyhodnotily správní orgány pravděpodobně nesprávně. Ze záznamu je dle názoru soudu zřetelně vidět, že řidič vozidla BMW jel výrazně rychleji než žalobce.
36. Dále se správní orgány nevypořádaly s otázkou, zda bylo s ohledem na dopravní značení povoleno v daném úseku předjíždět či zda, případně jaké, tam bylo omezení rychlosti.
37. Nelze také přehlédnout, že správní orgány převzaly analýzu nehodového děje od státního zástupce z jeho posouzení věci stran hlediska trestní odpovědnosti. K tomu soud sděluje, že správní orgány přiložily tomuto posouzení zcela neadekvátní a nadměrný význam, závěry v něm obsažené nekriticky přejaly, a celou řadou aspektů důležitých pro posouzení věci (viz shora) se již nezabývaly. Zmíněné stanovisko se ale primárně týkalo posouzení, zda byl spáchán trestný čin, jeho obsah nikterak nezbavil správní orgány povinnosti podrobně samostatně zjistit skutkový stav a v přestupkové věci prokázat žalobci vinu.
38. Nutno rovněž přisvědčit bodu 26. žaloby, že tam citovaná pasáž prvoinstančního rozhodnutí je zcela vytržená z kontextu, neodpovídá faktům posuzované věci, zřejmě se omylem týká jiného případu.
39. Správní orgány měly přihlédnout i k dalším okolnostem, jako počet předjížděných aut, rychlost pohybujících se vozidel, okamžik zahájení předjíždějícího manévru (reakční doba bude jiná v návaznosti na to, zda řidič vozidla BMW započal předjížděcí manévr v úseku 100 či 50 metrů před sjezdem na benzinovou čerpací stanici atd.). V intencích citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího rozhodnout o žalobcově vině, aniž by se správní orgány zabývaly časovými souvislostmi, příp. odhadem reakční doby žalobce coby řidiče. Z výše uvedeného v souhrnu plyne, že nebyl zjištěn skutkový stav věci tak spolehlivě, aby mohl být učiněn závěr, že žalobce měl dostatečný časový prostor ke zjištění, zda není předjížděn.
40. Krajský soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v projednávaném případě správními orgány zjištěný a popsáný skutkový stav neumožňuje učinit spolehlivý závěr o tom, v jaké míře žalobce jednal obezřetně při provádění odbočovacího manévru. Dosavadní skutková zjištění ani samostatně ani v souhrnu nevylučují, že by žalobce (ne)kontroloval situaci za sebou či vedle sebe, ani z nich jednoznačně nevyplývá, že měl dostatek času střetu vozidel zabránit.
41. Je třeba zdůraznit, že přestupkové řízení je svou povahou řízením trestním, v němž obviněný není tím, kdo musí prokazovat svou nevinu. Jsou to výhradně správní orgány, kdo musí pro závěr o vině prokázat opak, tj. že to byl žalobce, kdo se vytýkaného přestupkového jednání dopustil.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na uvedená pochybení krajský soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil (§ 76 odst. 1 písm. b)) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Vytknutými vadami trpělo nejen žalované, ale i prvoinstanční rozhodnutí. Krajský soud ovšem považuje za vhodné zrušit toliko rozhodnutí žalovaného, aby mu dal prostor k posouzení, zda výše vytknuté nedostatky je možné odstranit v řízení před žalovaným (neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek), či zda bude z jeho pohledu na místě vhodnější vrátit věc k dalšímu řízení prvoinstančnímu správnímu orgánu. Správní orgán je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

43. V něm správní orgány odstraní shora uvedená pochybení. Zaměří se především na problematiku reakční doby žalobce. Pro prokázání skutku je zapotřebí vzít v úvahu další shora uvedené (popřípadě i další zjištěné) okolnosti, jako např. rychlost vozidel, či stanovit časový úsek, po který vozidlo BMW předjíždělo vozidlo žalobce (od okamžiku, kdy vybočilo z pravého jízdního pruhu). Je zapotřebí zjistit, kdy objektivně mohl žalobce zaregistrovat předjíždějící vozidlo. V úvahu připadá i zpracování dalšího znaleckého posudku k zadání správního orgánu, který by mohl objasnit otázky, které jsou pro hledání odpovědí na shora nastolené otázky důležité, např. zda poškození vozidel odpovídá rychlostem uváděným oběma účastníky nehody. Pokud výsledky dalšího dokazování nepovedou bez důvodných pochybností ke spolehlivému závěru, že žalobce měl dostatečný čas reagovat na předjíždějící vozidlo a pouze v důsledku nesplnění svých povinností tak neučinil, nezbylo by než vycházet ze zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Výsledek přestupkového řízení však v tuto chvíli nechce krajský soud jakkoliv předjímat. A ani to dosud nelze, protože nezbytným předpokladem pro meritorní rozhodnutí ve věci je právě spolehlivé zjištění skutkového stavu věci tak, aby o něm nebyly pochyby.
44. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
45. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši **3 000 Kč** a odměnou zástupkyně (advokátky) za zastupování v řízení o žalobě ve výši $2 \times 4\,620$ Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. **9 240 Kč**, a paušální náhradou hotových výdajů 2×450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. **900 Kč**.
46. Odměnu za úkon právní služby soud žalobci nepřiznal za repliku ze dne 15. 5. 2025, neboť její obsah nebyl pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní.
47. Zástupkyně žalobce nedoložila, že by byla registrována jako plátce DPH, a ani z veřejně přístupného registru plátců DPH tato skutečnost neplyne.
48. Celkem tedy výše náhrady nákladů řízení na straně žalobce činí **13 140 Kč**. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. května 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce